

Arrest

**nr. 341 550 van 23 februari 2026
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122 / 14
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 16 september 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 oktober 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. FAES, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 maart 2025 dient de verzoekster, die de Surinaamse nationaliteit heeft, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Zij beoogt hiermee een verblijfsrecht met het oog op de gezinshereniging met haar Nederlandse vader, de heer B.E.L.

Op 16 september 2025 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden (zonder bevel om het grondgebied te verlaten).

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster, onder de vorm van een bijlage 20, ter kennis gebracht op 29 september 2025 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.03.2025 werd ingediend door:

*Naam: Leidsman
Voorna(a)m(en): G. S.
Nationaliteit: Suriname
Geboortedatum: (...) 1996
Geboorteplaats: Paramaribo
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...) 3300 TIENEN*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene dient een aanvraag in in functie van haar vader, L. B. E. (RR: ...) van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van art. 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980.

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig de van toepassing zijnde wetsartikelen zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: "3° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, [...];"

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Ter staving van deze voorwaarden werden volgende stukken voorgelegd:

- *Surinaams paspoort met nr. (...), waaruit betrokkenes uitreis uit Suriname blijkt op 06.06.2024.*
- *Diploma dd. 27.08.2020 van het Middelbaar economisch en administratief onderwijs van betrokkene*
- *Uittreksel Basisregistratie Personen dd. 21.11.2024 op naam van betrokkenes moeder en twee zusjes; identiteitskaarten van moeder, broer en twee zusjes waaruit blijkt dat zij de Nederlandse nationaliteit hebben. Betrokkenes moeder woont klaarblijkelijk sedert 2022 in Waalwijk op haar huidig adres, voorheen woonde zij op een ander adres te Waalwijk en voordien in Vlaardingen. Het lijkt er dus op dat de moeder reeds sinds 2019 in Nederland woont samen met twee andere kinderen. Dit lijkt in tegenstrijd tegenstelling met de verklaarde verhuis in 2021 zoals in het begeleidend schrijven van de raadsman van betrokkene. Het is niet duidelijk wat men met deze identiteitsbewijzen en dit uittreksel wenst aan te tonen, deze lijken niet relevant bij onderhavige aanvraag daar de aanvraag in functie van betrokkenes vader werd ingediend en de moeder in Nederland verblijft. Er wordt dan ook niet verder op dit stuk ingegaan.*
- *Statement dd 27.05.2025 waaruit stortingen via Western Union blijken van de referentiepersoon aan betrokkene in Suriname in de periode van 12.01.2018 tot en met 11.07.2019.*
- *3 verzendingen via RIA en Moneygram van de referentiepersoon aan betrokkene in oktober / november 2023*
- *Loonbrieven van tewerkstelling bij Y. in Suriname voor PostNL, op naam van betrokkene*
- *Attest MI-GLIS op naam van betrokkene dd. 01.08.2024 waaruit moet blijken dat er nooit enig onroerend goed of beperkt zakelijk recht op haar naam heeft bestaan*
- *Bewijs van burgerlijke staat dd. 07.03.2025 waaruit blijkt dat betrokkene ongehuwd is in het land van herkomst.*

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat zij onvermogen was in het land van herkomst of origine voorafgaand aan haar vertrek uit Suriname.

Voor wat het onvermogen betreft in het land van herkomst, legde betrokkene een attest van MiGlis dd. 01.08.2024 voor waaruit blijkt dat zij nooit enig onroerend goed of beperkt zakelijk recht op haar naam heeft (gehad). Daarnaast legde zij enkele loonfiches voor van tewerkstelling bij Y. met in de meest recente

loonbrief van maart 2024 een loon van 334,59 euro. Het is niet duidelijk of dit de enige bron van inkomsten is/was voor betrokkene, attesten van de Inspectie der directe belastingen bijvoorbeeld e.a. liggen niet voor waardoor er geen totaalbeeld is. Hoe dan ook, uit de voorgelegde loonfiches blijkt in elk geval met zekerheid dat betrokkene wel degelijk inkomsten had in het land van herkomst. De raadsman heeft het in het begeleidend schrijven over een brutoloon van betrokkene van € 350 euro/m in Suriname, terwijl de levenskost voor een alleenstaande op € 680/m zou komen. Volgens de gegevens van de Wereldbank echter blijkt dat betrokkene eigenlijk een heel gemiddeld maandloon had in Suriname. Aan het door de raadsman vooropgestelde tekort wordt in elk geval geenszins door referentiepersoon zijn stortingen tegemoetgekomen, de voorgehouden afhankelijkheidsrelatie wordt met wat voorgelegd werd niet aannemelijk gemaakt (cfr. infra). Hoe dan ook, betrokkene heeft driemaal een visumaanvraag ingediend. Geen van de keren werd het visum afgekeurd omwille van ontoereikende middelen: tweemaal werd de visumaanvraag geweigerd omdat het doel en de omstandigheden van het verblijf onvoldoende waren aangetoond, het voornemen om het grondgebied van de lidstaat terug te verlaten voor het verstrijken van het visum niet kon worden vastgesteld en al of niet betrouwbare info met betrekking tot het reisdoel. Bij de visumaanvragen dd. 20.01.2023, 24.11.2023 en 19.04.2024 werd in elk geval wél met betrekking tot de economische activiteit opgegeven dat betrokkene werkte bij Y. SURINAME. Uit de voorgelegde payroll's blijkt dat betrokkene aldaar tewerkgesteld was sinds 25.10.2021. Het is dan ook redelijk te stellen dat betrokkene een stabiele tewerkstelling had in het land van herkomst, en dat zij ten aanzien van de Nederlandse autoriteiten geen enkele keer een probleem had om aan te tonen dat zij uit haar economische activiteit toereikende bestaansmiddelen verwierf om een visum afgeleverd te krijgen. Betrokkene reisde, zoals reeds gesteld op 06.06.2024 Suriname uit, zij is sindsdien niet meer teruggereisd volgens haar paspoort. Een eerste aanvraag als descendent ten laste diende ze reeds in op 22.07.2024. Betrokkene kan bezwaarlijk aanhalen in over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum afgeleverd te krijgen, om een maand later na vertrek uit Suriname te claimen dat er sprake zou zijn (geweest) van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van referentiepersoon, en zij onvermogen zou zijn geweest in Suriname voor haar komst naar België/Schengen.

Voor wat het ten laste zijn betreft, werd er een statement dd 27.05.2025 voorgelegd van Western Union waaruit stortingen blijken in de periode van 12.01.2018 tot en met 11.07.2019, en drie verzendingen via RIA dan wel Moneygram tussen 16.10.2023 en 18.11.2023. De raadsman schrijft dat betrokkene jammer genoeg niet alle bewijsjes van geldovermakingen heeft bijgehouden. Daarbij dient evenwel opgemerkt te worden dat er overzichten kunnen worden opgevraagd van stortingen, zoals ook blijkt uit het voorgelegde statement dd. 27.05.2025. Uit niets blijkt dat betrokkene niet een gelijkaardig overzicht zou kunnen opvragen bij andere bedrijven die geldtransfers uitvoeren en waar zij beroep op zouden hebben gedaan (bvb RIA en Moneygram). Zoals het heden voorligt, zijn er dus helemaal géén stortingen tussen 11.07.2019 en 16.10.2023 en tussen 18.11.2023 tot de komst van betrokkene naar het Rijk op 06.06.2024, hetgeen héél lange periodes betreffen. Ook de drie stortingen in 2023 waren zéér beperkt in aantal en qua grootorde, het is niet aannemelijk dat betrokkene van deze stortingen afhankelijk zou zijn geweest om in het levensonderhoud te voorzien.

Voor zover het gestelde van de raadsman zou kloppen dat een alleenstaande toch zeker over € 680/m zou moeten kunnen beschikken, dient dan ook geconcludeerd te worden dat betrokkene mogelijks over andere bestaansmiddelen kon beschikken, of mogelijks dermate ondersteund werd door derden (bijvoorbeeld door haar moeder die in Nederland woont en in functie van wie zij telkens een visum aanvraag). In elk geval kunnen er geen stortingen blijken van referentiepersoon die enigszins van enige afhankelijkheid kunnen getuigen vlak voor betrokkenes komst naar het Rijk, laat staan van dergelijke afhankelijkheid in het verleden dat de stortingen van referentiepersoon ook maar enigszins tegemoetkomen aan het vooropgestelde bedrag. Voor zover er wel degelijk (nog) sprake zou zijn geweest van enige afhankelijkheid van betrokkene om in de basisbehoeften te kunnen voorzien, dan kan deze afhankelijkheid in elk geval niet blijken ten opzichte van de referentiepersoon.

Het ten laste zijn van in het land van herkomst in die zin dat zij van referentiepersoon afhankelijk zou zijn geweest om in het levensonderhoud te voorzien, is niet aangetoond. Betrokkene is afgestudeerd in Suriname in 2020 (cfr. voorgelegde diploma) en vervolgens ging aldaar aan het werk. Voor zover er aldus desondanks enige afhankelijkheid in hoofde van betrokkene was, wordt deze in elk geval ten aanzien van referentiepersoon niet aannemelijk gemaakt.

Uit het administratieve dossier blijkt tot slot dat betrokkene voorafgaand aan onderhavige aanvraag ononderbroken heeft gewerkt van 02.09.2024 tot 17.01.2025 en van 11.06.2025 tot 02.09.2025. Betrokkene kan aldus ook hier aan de slag, zij blijkt een zelfstandige jonge vrouw te zijn die er wel degelijk toe in staat is in het eigen levensonderhoud te voorzien. In dat kader dient benadrukt te worden dat het ten laste zijn niet het gevolg mag zijn van illegaal verblijf in België, een andere lidstaat of een derde land. Op 01.09.2025 heeft zij een stage aangevat bij S.(...).vzw. Uit een brief dd. 15.01.2025 die betrokkenes raadsman heeft gevoegd bij het verzoekschrift tegen de bijlage 13septies dd. 20.01.2025 die betrokkene in het verleden betekend kreeg, blijkt dat betrokkene haar opleiding voor "Verzorgende en Zorgkundige" door de VDAB werd

goedgekeurd. Betrokkene dient verder naar afspraken met de bemiddelaar te gaan, zoniet kan dat gevolgen hebben voor haar werkloosheidsuitkering. Ook dit lijkt terug tegenstrijdig met wat wordt aangehaald door de raadsman in voormeld verzoekschrift: "Bovendien woont verzoekster in bij haar vader en is volledig ten laste van hem. Zij had zich reeds ingeschreven voor de opleiding "verzorgende en zorgkunde" via de VDAB (stuk 6). Hierbij ontvangt zij geen inkomen wat nogmaals wijst op financiële afhankelijkheid." Er kan ook op heden geen enkele afhankelijkheid blijken. Hoe dan ook, minstens was betrokkene niet ten laste van de referentiepersoon van in het land van herkomst en voorafgaand aan onderhavige aanvraag gezinshereniging. Het "ten laste" zijn van een familielid, verwijst naar een feitelijke situatie "die wordt gekenmerkt door de omstandigheid van het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie", waarbij de noodzaak van materiële steun in het land van herkomst moet bestaan op het moment dat de aanvraag tot gezinshereniging wordt ingediend. (RvS, arrest Nr 260.508 dd. 19.08.2024). Bij een tewerkstelling in België voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging kan bezwaarlijk worden gesteld dat betrokkene als ten laste zou kunnen worden beschouwd.

Het gegeven dat betrokkene sedert 22.07.2024 (daar waar de raadsman in het begeleidend schrijven stelt dat er een feitelijke gezinsscel zou zijn van in 2023, kan dit niet worden teruggevonden in het dossier van betrokkene, zij is immers pas in Suriname uitgereisd op 06.06.2024) tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst. Er dient daarbij aangestipt te worden dat het ten laste zijn niet het gevolg mag zijn van illegaal verblijf in België, een andere lidstaat of een derde land.

Geen van de overige voorgelegde, of niet verder uitgediepte, stukken (zoals bijvoorbeeld het bewijs dat betrokkene ongehuwd is) doen afbreuk aan deze vaststellingen.

Gezien niet afdoende is aangetoond dat betrokkene onvermogen was en financieel/materieel ten laste was van in het land van herkomst van de referentiepersoon, kan niet worden besloten dat betrokkene aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen overeenkomstig art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie wordt betwist.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Betrokkene dient dan ook gevolg te geven aan het haar opgelegde inreisverbod voor een periode van 2 jaar, hetwelke haar werd betekend op 20.01.2025.

Desalniettemin dient de Dienst Vreemdelingenzaken er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel beroept de verzoekster zich op een schending van de artikelen 40bis, 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 20 en 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van artikel 3 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

2.1. Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“Eerste onderdeel,

De in artikel 62 van de Verblijfwet en de in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij/zij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Tweede onderdeel,

Verwerende partij stelt dat uit het geheel van voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat verzoekster voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon.

Het onvermogen van verzoekster zou niet afdoende zijn vastgesteld met de neergelegde stukken.

1.

Verzoekster verwijst naar de interpretatie van het begrip “ten laste” van het Hof van Justitie in de arresten Jia (HvJ C-1/05, 9 januari 2007, par. 35 en 37) en Reyes (zaak C-423/12, 16 januari 2014, par. 20-22).

Daaruit volgt dat meerderjarige kinderen slechts een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent, die een burger van de Unie is, die in België verblijft of diens echtgenoot of partner omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

In het arrest Reyes van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt:

“20. In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als ‘ten laste’ van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van de richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familied materieel wordt ondersteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in de zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

In het arrest Jia werd uitdrukkelijk gesteld dat onder ‘te hunnen laste komen’ moet worden verstaan dat het familied van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familied op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel.

Zoals het Hof van Justitie ook stelde in de rechtspraak die eerder werd aangehaald, betreft het ‘ten laste zijn’ een feitelijke situatie, en dienen alle bewijzen van het feit dat verzoekster zelf geen inkomsten heeft aldus in

aanmerking genomen te worden om te besluiten dat verzoekster wel degelijk financieel afhankelijk is van de referentiepersoon.

2.

De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de verblijfwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het “ten laste zijn” inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot/partner in het land van herkomst vooraleer zij naar België kwam.

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, dient er dus reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, in dit geval dus tussen verzoekster en haar Nederlandse vader.

Bovendien vereist de kern van het begrip ‘ten laste’ zijn volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel (RvV 26 oktober 2018 nr. 211.725).

Het betreft een beoordeling van een feitelijke situatie. Kenmerkend hierbij is de omstandigheid dat het familiael gesteund wordt door de referentiepersoon, om in zijn basisbehoeften te voorzien.

Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont.

Uit rechtspraak van het HvJ blijkt dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, dit al een reële situatie van afhankelijkheid aantoont.

Een bewijs van onvermogen dient volgens die rechtspraak als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

Tevens blijkt dat de lidstaten slechts over een beperkte beoordelingsmarge beschikken om deze hoedanigheid van ‘ten laste zijn’ te beoordelen, waarbij zij geen bijkomende voorwaarden/ belemmeringen mogen opleggen.

Deze enge beoordelingsruimte van de lidstaten werd als volgt verduidelijkt:

“40 De lidstaten moeten hun bevoegdheden op dit vlak uitoefenen met inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie, mutatis mutandis, arrest van 25 mei 2000, Commissie/Italië, C-424/98, Jurispr. blz. I-4001, punt 35).”

Dit houdt in dat de lidstaten zich soepel moeten opstellen met betrekking tot het bewijs van de afhankelijkheidsband en de beoordeling ervan.

Indien daarentegen van de familieleden van de Unieburger wordt vereist dat zij bijkomend bewijs leveren om aan te tonen dat zij ten laste zijn van de Unieburger, doch duidelijk is dat dit bijkomende bewijs in de praktijk niet makkelijk of onmogelijk kan worden geleverd, is derhalve onverenigbaar met het Unierecht (HvJ, 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket).

Het Hof verwijst in deze zaak in paragraaf 60 naar punt 60 van de besluiten van de advocaat:

“60. Ik schaar mij derhalve volledig achter de door de advocaat van Reyes ter terechtzitting voor het Hof geformuleerde vraag welke verdere bewijzen verzoekster in het hoofdgeding had kunnen overleggen opdat haar verzoek zou worden ingewilligd, en herinner eraan, zoals richtlijn 2004/38 doet(40), dat de nationale autoriteiten ervoor moeten zorgen dat de grondrechten worden geëerbiedigd en dat de waardigheid van de familieleden van de burgers van de Unie wordt beschermd wanneer zij hun verblijfsaanvragen onderzoeken” (HvJ, 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket)

Dit werd tevens bevestigd per arrest nr. 203.688 van 9 mei 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen alsook het arrest nr. 255 350 van 21 mei 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin geoordeeld werd dat het vereisen van bijkomende stukken, die zeer

moelijk te verkrijgen waren in het land van herkomst, boven op de verklaring op eer die werd voorgelegd, in strijd is met het Unierecht en de rechtspraak van het Hof van Justitie.

3.

Concluderend betekent dit dat overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie lidstaten niet zonder meer het voorleggen van bijkomende bewijzen (zoals in casu een bewijs van onvermogen) kunnen vereisen en zich daarentegen soepel moeten opstellen.

De voorwaarde van ten laste zijn dient derhalve soepel te worden geïnterpreteerd in het licht van het basisprincipe van vrij verkeer van Unieburgers en hun familieleden, waarbij het recht van vrij verkeer ten aanzien van de familieleden van Unieburgers zoveel mogelijk dient te worden vergemakkelijkt en van hen kan niet verwacht worden dat zij bepaalde documenten voorleggen die men in de praktijk niet kan verkrijgen.

4.

Verzoekster heeft een aanzienlijk aantal documenten voorgelegd waaruit blijkt dat zij wel degelijk onvermogen is en financieel dan wel materieel afhankelijk is van de referentiepersoon.

Verzoekster stelt vast dat verwerende partij het “bewijs van onvermogen” primordiaal stelt in haar controle.

Deze motivatie en interpretatie zoals eerder vermeld, volkomen in strijd met de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie in de arresten Jia en Reyes.

Dat bewijs van onvermogen staat niet centraal in het begrip “ten laste zijn”.

Verzoekster benadrukt opnieuw dat overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie het bewijs van onvermogen slechts bijkomstig is en dus niet behoort tot de essentie van het “ten laste” zijn.

Als eerste stelt verwerende partij dat verzoekster eigen inkomsten had in haar land van herkomst. Dit heeft verzoekster ook nooit ontkend, zij voegde zelf haar loonfiches toe.

Echter betekent dit niet dat verzoekster niet ten laste was van haar vader. Volgens verwerende partij is het gemiddelde loon in Suriname rond de 300 euro, hetgeen verzoekster verdiende.

Dit was inderdaad zo in 2020, inmiddels 5 jaar later is dit volgens de Worldbank bijna 480 euro en volgens Werelddata 680 euro.

Verwerende partij maakt allesbehalve een zorgvuldige beoordeling. Verzoekster kon niet voorzien in haar eigen onderhoud met enkel haar eigen inkomsten.

Verwerende partij stelt dat het “kan zijn” dat verzoekster nog andere inkomsten had zoals bijvoorbeeld van haar moeder vanuit Nederland. Dit is een veronderstelling, waarop verwerende partij zich niet kan beroepen.

Verzoekster ontving gelden en materiele hulp van haar vader, hetgeen duidelijk blijkt uit de documenten.

Verder stelt verwerende partij dat de vorige visumaanvragen niet werden geweigerd omwille van onvoldoende bestaansmiddelen maar omwille van al of niet betrouwe info met betrekking tot het reisdoel.

Verzoekster herinnert de verwerende partij eraan dat de voorwaarden verbonden aan zowel visumaanvragen als verzoeken tot gezinshereniging als cumulatief dienen te worden beschouwd. Derhalve leidt de niet-naleving van één enkele voorwaarde tot de afwijzing van de aanvraag in haar geheel, zonder dat een toetsing van de overige voorwaarden plaatsvindt.

Bij de visumaanvragen in casu kan niet met zekerheid gesteld worden dat het financiële aspect werd onderzocht. Bijkomend werd het visum type C afgeleverd in functie van de moeder die eventueel een tenlasteneming heeft voorgelegd waarbij het financiële draagvlak vanuit het perspectief van de moeder werd beoordeeld.

Verwerende partij maakt aldus bepaalde veronderstellingen terwijl duidelijk uit de stukken blijkt dat verzoekster ten laste is van haar vader.

In het geval dat de stukken niet afdoende duidelijk waren voor verwerende partij, quod non, had zij verzoekster de mogelijkheid moeten bieden om meer duidelijkheid te brengen.

Verzoekster heeft wel degelijk bewezen dat zij onvermogen was en daardoor financieel en materieel moet steunen op de referentiepersoon.

Dit door middel van onder andere het lage inkomen, de doorlopende geldstortingen, het feit dat zij geen eigendommen heeft, haar ongehuwdheid, het feit dat haar gehele gezin in België en Nederland verblijft, ...

Verwerende partij moet naar de feitelijke omstandigheden en naar de reële situatie van afhankelijkheid kijken.

Dit is op geen enkele manier gebeurd en is hierdoor in strijd met de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Hieromtrent verwijst verzoekster naar een eerder arrest van uw Raad waarbij geoordeeld werd dat verwerende partij de negatieve bewijslast onredelijk hoog heeft gelegd (RvV nr. 269 526 van 8 maart 2022):

“Indien verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing, ondanks de voorlegde stukken, oordeelde dat er redelijke twijfel bestaat over het feit of verzoekster al dan niet over een inkomen of voldoende bestaansmiddelen beschikt, kwam het hem toe om bijkomende bewijzen te vragen aan verzoekster. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat verweerder een dergelijke vraag heeft gesteld.

De Raad dient vast te stellen dat verweerder, in strijd met de door haar aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, in casu de negatieve bewijslast met betrekking tot verzoeksters onvermogen onredelijk hoog heeft gelegd en op kennelijk onredelijke wijze het passend middel om haar onvermogenheid aan te tonen terzijde heeft geschoven. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt dan ook aannemelijk gemaakt.

Verwerende partij moet de aanvraag in het geheel beoordelen, hetgeen uit bovenstaande niet blijkt.

Verzoekster is jonge vrouw die onomstotelijk ten laste is van de referentiepersoon.

Het zorgvuldigheidsbeginsel alsook het redelijkheidsbeginsel worden geschonden.

5.

Verwerende partij stelt dat verzoekster niet meer ten laste zou zijn sinds haar aankomst in België en verwijst hierbij naar de opleiding die verzoekster volgt via de VDAB.

Het is inderdaad correct dat zij momenteel de opleiding “Verzorgende en Zorgkundige” volgt, een gekend knelpuntberoep.

Verwerende partij stelt dat “betrokkene verder naar afspraken met de bemiddelaar dient te gaan, zo niet kan dat gevolgen hebben voor haar werkloosheidsuitkering”.

Echter luidt de hele zin uit de brief die verzoekster voorlegde bij het verzoekschrift tegen de bijlage 13septies als volgt:

“Ben je ingeschreven als werkzoekende bij VDAB, dan blijkt je bemiddelaar jou helpen bij het zoeken naar werk. Als je niet naar de afspraken met je bemiddelaar komt, kan dat gevolgen hebben voor je werkloosheidsuitkering.”

Verwerende partij vermeldt enkel een zinssnede en veronderstelt, zonder enige staving, dat verzoekster een werkloosheidsuitkering heeft.

Dit blijkt geheel niet uit de brief, of uit het administratief dossier. Verwerende partij is dermate onzorgvuldig en intellectueel oneerlijk door selectief het document te beoordelen.

Verzoekster is momenteel een studente die onderhouden wordt door haar vader.

Er kan dus redelijkerwijze worden gesteld dat verzoekster vanaf haar aankomst in België eveneens blijvend afhankelijk is van de referentiepersoon.

Verzoekster toont met het neerleggen van de stukken wél actief aan dat zij ten laste is sinds haar aankomst in België. Hetgeen ontkend wordt door verwerende partij.

Verwerende partij schendt hiermee de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht.”

2.2. De ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

In haar betoog ter ondersteuning van het enig middel beperkt de verzoekster zich tot een toelichting omtrent de aangevoerde schending van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. De verzoekster verzuimt om op concrete en duidelijke wijze aan te geven hoe de overige in de aanhef van het middel opgesomde rechtsregels door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden.

In zoverre de verzoekster gewag maakt van een schending van de artikelen 40*ter* en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 20 en 21 van het VWEU, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn, is het enig middel niet-ontvankelijk.

2.3. Verdere beoordeling van het middel

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitevinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, HELLEMANS; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt evenwel ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt de verzoekster aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij het onderbouwen van haar verblijfsaanvraag. Zij dient de nodige documenten aan te brengen opdat de verweerder kan beoordelen of zij aan de wettelijke verblijfsvoorwaarden voldoet.

Het komt voorts de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) als annulatierechter niet toe zijn beoordeling in de plaats te stellen van de bevoegde administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht enkel bevoegd om, desgevraagd, na te gaan of de administratieve overheid op grond van de juiste en correct beoordeelde feitelijke gegevens, in redelijkheid tot de bestreden beslissing is kunnen komen.

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de verzoekster haar verblijfsaanvraag heeft ingediend en dat door de verweerder werd toegepast bij het treffen van de bestreden weigeringsbeslissing.

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

3° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreeerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

[...]

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2, tweede lid, c) en 7, eerste lid, d), van de richtlijn 2004/38/EG (zie samenvatting en memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1). Bijgevolg kan de Raad, wat betreft de interpretatie van het begrip 'ten laste', verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, ptn. 35-37 en 43), rechtspraak die werd bevestigd in het arrest Reyes (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, ptn. 20-24).

In het voormelde arrest Jia wordt uitdrukkelijk gesteld dat de hoedanigheid van 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (pt. 35). Om vast te stellen of de familieleden te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien (pt. 37). Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (pt. 37). Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel (pt. 43).

In het arrest Reyes stelt het Hof vast dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, maar het beklemtoont hierbij dat deze materiële steun *"voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst"* (pt. 24). Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, moet verzoekende partij dus aantonen dat er reeds eerder, en dus voorafgaand aan de aanvraag, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, van materiële en/of financiële aard, omdat zij zelf niet in staat is in haar basisbehoeften te voorzien. Redelijkerwijs houdt dit laatste in dat er sprake is van een situatie van onvermogenheid.

Het ten laste zijn in het land van oorsprong kan worden aangetoond met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verwerende partij ertoe is gehouden alle door verzoekende partij overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt verwerende partij toe de overgemaakte bewijsstukken en hun bewijswaarde te beoordelen. Zij beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen.

Aangezien de financiële ondersteuning door de referentiepersoon dient te geschieden vanuit een daadwerkelijke noodzaak om te kunnen voorzien in de basisbehoeften van de derdelander – en niet een louter financiële bonus op diens eigen middelen mag betreffen – is het niet kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet om te vereisen dat de verzoekster aantoont dat zij in het land van herkomst op deze steun was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien. De verzoekster erkent in haar enig middel overigens dat meerderjarige kinderen slechts een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de EU-ascendent *"omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien"*, dat die afhankelijkheid reeds dient te bestaan in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag en dat – blijkens de rechtspraak van het HvJ – *"alle bewijzen van het feit dat verzoekster zelf geen inkomsten heeft aldus in aanmerking (dienen) te worden genomen"* om te besluiten tot een financiële afhankelijkheid van de referentiepersoon.

De verzoekster geeft echter tevens aan dat overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie lidstaten niet zonder meer het voorleggen van bijkomende bewijzen, zoals een bewijs van onvermogen, kunnen vereisen en zich daarentegen soepel moeten opstellen. Zij verwijst naar arresten van de Raad en naar het arrest Reyes van het Hof van Justitie waarin wordt gesteld dat het bewijs van onvermogen bijkomend is en vaak moeilijk verkregen kan worden en dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, dit al een reële situatie van afhankelijkheid aantoont. Dit alles betreft echter slechts een rechtstheoretisch betoog, waarmee op zich nog niet wordt aangetoond dat de verweerder bij de beoordeling van de voorwaarde van het 'ten laste zijn' aan de verzoekster een onredelijke bewijslast heeft opgelegd. Zo duidt de verzoekster in haar enig middel niet concreet aan welk bewijs de verweerder *in casu* precies zou hebben vereist dat moeilijk of in de praktijk nagenoeg onmogelijk te verkrijgen is.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekster poneert, blijkt bovendien niet dat de verweerder het bewijs van onvermogen als primordiaal heeft gesteld. De verweerder heeft zich immers niet beperkt tot de vaststelling dat de verzoekster geen voldoende bewijs levert van haar onvermogen in het land van herkomst, maar heeft los van dit alles ook op duidelijke wijze aangegeven dat de afhankelijkheid van de referentiepersoon, dit is

haar Nederlandse vader, hoe dan ook niet voldoende is aangetoond. De verweerder heeft met name het volgende vastgesteld:

“Voor wat het ten laste zijn betreft, werd er een statement dd 27.05.2025 voorgelegd van Western Union waaruit stortingen blijken in de periode van 12.01.2018 tot en met 11.07.2019, en drie verzendingen via RIA dan wel Moneygram tussen 16.10.2023 en 18.11.2023. De raadsman schrijft dat betrokkene jammer genoeg niet alle bewijsjes van geldovermakingen heeft bijgehouden. Daarbij dient evenwel opgemerkt te worden dat er overzichten kunnen worden opgevraagd van stortingen, zoals ook blijkt uit het voorgelegde statement dd. 27.05.2025. Uit niets blijkt dat betrokkene niet een gelijkaardig overzicht zou kunnen opvragen bij andere bedrijven die geldtransfers uitvoeren en waar zij beroep op zouden hebben gedaan (bv. RIA en Moneygram). Zoals het heden voorligt, zijn er dus helemaal géén stortingen tussen 11.07.2019 en 16.10.2023 en tussen 18.11.2023 tot de komst van betrokkene naar het Rijk op 06.06.2024, hetgeen héél lange periodes betreffen. Ook de drie stortingen in 2023 waren zéér beperkt in aantal en qua grootte, het is niet aannemelijk dat betrokkene van deze stortingen afhankelijk zou zijn geweest om in het levensonderhoud te voorzien.

Voor zover het gestelde van de raadsman zou kloppen dat een alleenstaande toch zeker over € 680/m zou moeten kunnen beschikken, dient dan ook geconcludeerd te worden dat betrokkene mogelijks over andere bestaansmiddelen kon beschikken, of mogelijks dermate ondersteund werd door derden (bijvoorbeeld door haar moeder die in Nederland woont en in functie van wie zij telkens een visum aanvraag). In elk geval kunnen er geen stortingen blijken van referentiepersoon die enigszins van enige afhankelijkheid kunnen getuigen vlak voor betrokkenes komst naar het Rijk, laat staan van dergelijke afhankelijkheid in het verleden dat de stortingen van referentiepersoon ook maar enigszins tegemoetkomen aan het vooropgestelde bedrag. Voor zover er wel degelijk (nog) sprake zou zijn geweest van enige afhankelijkheid van betrokkene om in de basisbehoeften te kunnen voorzien, dan kan deze afhankelijkheid in elk geval niet blijken ten opzichte van de referentiepersoon.

Het ten laste zijn van in het land van herkomst in die zin dat zij van referentiepersoon afhankelijk zou zijn geweest om in het levensonderhoud te voorzien, is niet aangetoond. Betrokkene is afgestudeerd in Suriname in 2020 (cfr. voorgelegde diploma) en vervolgens ging aldaar aan het werk. Voor zover er aldus desondanks enige afhankelijkheid in hoofde van betrokkene was, wordt deze in elk geval ten aanzien van referentiepersoon niet aannemelijk gemaakt.”

De verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar loutere bewering dat de verweerder verzuimd heeft om de reële situatie van afhankelijkheid te bekijken. Zij toont bovendien niet aan dat deze vaststellingen berusten op een foutieve voorstelling van de feiten. Waar de verzoekster stelt dat het niet aan de verweerder toekomt om te veronderstellen dat zij mogelijks ook andere inkomsten had, bijvoorbeeld van haar moeder, draait de verzoekster in wezen de bewijslast om. De Raad benadrukt dat het bewijs van het ten laste zijn in het land van herkomst, voorafgaand aan de komst naar het gastland, door de aanvrager zelf moet worden geleverd. In dit kader had de raadsman van de verzoekster informatie aangehaald over de gemiddelde maandelijkse kosten voor levensonderhoud in Suriname. Deze zouden 680 euro bedragen. De verweerder stelt dan vast dat de bij de aanvraag voorgelegde stortingen van de referentiepersoon geenszins tegemoetkomen aan dit vooropgestelde bedrag, zodat het in elk geval, indien al zou zijn aangetoond dat de verzoekster zelf niet in haar levensonderhoud kon voorzien met haar loon, niet is aangetoond dat de verzoekster in haar land van herkomst specifiek ten laste was van de referentiepersoon. Dat de verweerder daarbij oppert dat het mogelijk is dat er ook andere inkomsten waren (die niet voorgelegd zijn bij de aanvraag), is dan ook geen loutere speculatie, maar betreft de vaststelling dat de verzoekster niet heeft aangetoond dat zij specifiek ten laste van de referentiepersoon was en dat zij, indien er werkelijk 680 euro per maand nodig is om in Suriname als alleenstaande te kunnen voorzien in het levensonderhoud, mogelijks nog inkomsten via andere bronnen had. Hiermee wordt in wezen niets meer gesteld dan dat de verzoekster niet heeft aangetoond dat zij specifiek ten laste was van de in België verblijvende referentiepersoon, hetgeen zeker niet onredelijk of onwettig is.

Bovendien kan de verzoekster niet worden gevolgd waar zij stelt dat het een loutere veronderstelling is dat zij ook via haar moeder inkomsten kan hebben gehad, daar waar de stukken van het administratief dossier de vaststelling ondersteunen dat de verzoekster vanuit Suriname tot drie maal toe een visum aanvraag (waarbij de derde keer uiteindelijk het visum werd afgegeven waarmee zij het Schengen grondgebied inreisde) in functie van haar moeder die in Nederland woont. De drie visumfiches vermelden immers verzoeksters moeder, met adres in Nederland, als garant/gastheer (zie elektronisch administratief dossier, stukken 103118967.pdf, 103118950.pdf, 103118924.pdf). De verzoekster lijkt de (veronderstelling van) bijkomende ondersteuning door haar moeder overigens min of meer te bevestigen waar zij stelt dat het visum type C werd afgeleverd in functie van haar moeder die “eventueel” een tenlasteneming heeft voorgelegd waarbij het financiële draagvlak vanuit het perspectief van de moeder werd beoordeeld. De verzoekster kan zelf niet voorhouden dat zij niet zeker weet of zij bij haar laatste visumaanvraag “eventueel” een tenlasteneming heeft

voorgelegd. In elk geval komt het de verzoekster toe om aan te tonen dat de vaststellingen van de verweerder niet stroken met de ten tijde van de beslissing voorliggende gegevens, hetgeen zij niet doet. Dat de visumaanvraag eerst tweemaal werd geweigerd *“omdat het doel en de omstandigheden van het verblijf onvoldoende waren aangetoond, het voornemen om het grondgebied van de lidstaat terug te verlaten voor het verstrijken van het visum niet kon worden vastgesteld en al of niet betrouwbare info met betrekking tot het reisdoel”* zodat het niet zeker is of toen de bestaansmiddelenvoorwaarde werd gecontroleerd, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat aan de verzoekster uiteindelijk het visum werd afgeleverd in functie van haar moeder die in Nederland woont.

In zoverre de verzoekster stelt dat zij in Suriname met enkel haar loon niet in haar eigen levensonderhoud kon voorzien, beperkt zij zich tot een loutere bewering zonder deze met enig objectief element te ondersteunen. Het formuleren van eigen aannames, veronderstellingen en kritieken zonder enig begin van bewijs, volstaat niet om aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing op een onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen (RvS 15 januari 2021, nr. 249.498). Bovendien blijkt uit hetgeen voorafgaat dat de verweerder niet zonder meer heeft vastgesteld dat de verzoekster louter met haar eigen loon in Suriname wel degelijk in haar levensonderhoud kon voorzien. De verweerder heeft immers geoordeeld dat aan het door de raadsman beweerde tekort (dit is het verschil tussen haar inkomsten uit tewerkstelling en de door de raadsman gestelde gemiddelde maandelijkse kosten voor levensonderhoud van 380 euro) in elk geval niet wordt tegemoetgekomen door de voorgelegde stortingen van de referentiepersoon zodat de voorgehouden afhankelijkheidsrelatie niet wordt aannemelijk gemaakt met de voorgelegde stukken.

De Raad verwijst hieromtrent naar de verdere, pertinente vaststellingen die door de verzoekster niet concreet worden weerlegd: *“Zoals het heden voorligt, zijn er dus helemaal géén stortingen tussen 11.07.2019 en 16.10.2023 en tussen 18.11.2023 tot de komst van betrokkene naar het Rijk op 06.06.2024, hetgeen héél lange periodes betreffen. Ook de drie stortingen in 2023 waren zéér beperkt in aantal en qua grootorde, het is niet aannemelijk dat betrokkene van deze stortingen afhankelijk zou zijn geweest om in het levensonderhoud te voorzien.”* De loutere bewering dat het ging om doorlopende geldstortingen, vindt alleszins geen steun in de stukken van het administratief dossier.

Ook verzoeksters bewering dat het gemiddelde loon in Suriname in 2025, volgens Werelddata.nl, 680 euro bedraagt, mist feitelijke grondslag. De consultatie van de door de verzoekster weergegeven weblink levert immers de volgende gegevens op: *“gemiddeld netto maandsalaris (na belastingen): 252,75 euro”* en *“gemiddeld netto maandsalaris (na belastingen): 235,19 euro”*. De verzoekster brengt voorts geen concrete gegevens van de Wereldbank bij en beperkt zich tot de loutere bewering dat hieruit een gemiddeld maandinkomen van 480 euro zou blijken, doch dit wordt niet concreet aannemelijk gemaakt en hiermee kan derhalve niet aangetoond worden dat de verweerder zich heeft gesteund op onzorgvuldige vaststellingen. De weblink van werelddata.nl blijkt de vaststelling in de bestreden beslissing, dat de verzoekster in Suriname een heel gemiddeld inkomen had, eerder te bevestigen dan dat zij deze ontkracht.

De verweerder heeft, na de beoordeling van het ten laste zijn in het land van herkomst, nog het volgende gesteld:

“Uit het administratieve dossier blijkt tot slot dat betrokkene voorafgaand aan onderhavige aanvraag ononderbroken heeft gewerkt van 02.09.2024 tot 17.01.2025 en van 11.06.2025 tot 02.09.2025. Betrokkene kan aldus ook hier aan de slag, zij blijkt een zelfstandige jonge vrouw te zijn die er wel degelijk toe in staat is in het eigen levensonderhoud te voorzien. In dat kader dient benadrukt te worden dat het ten laste zijn niet het gevolg mag zijn van illegaal verblijf in België, een andere lidstaat of een derde land. Op 01.09.2025 heeft zij een stage aangevat bij S.(...).vzw. Uit een brief dd. 15.01.2025 die betrokkenes raadsman heeft gevoegd bij het verzoekschrift tegen de bijlage 13septies dd. 20.01.2025 die betrokkene in het verleden betekend kreeg, blijkt dat betrokkene haar opleiding voor “Verzorgende en Zorgkundige” door de VDAB werd goedgekeurd. Betrokkene dient verder naar afspraken met de bemiddelaar te gaan, zoniet kan dat gevolgen hebben voor haar werkloosheidsuitkering. Ook dit lijkt terug tegenstrijdig met wat wordt aangehaald door de raadsman in voormeld verzoekschrift: “Bovendien woont verzoekster in bij haar vader en is volledig ten laste van hem. Zij had zich reeds ingeschreven voor de opleiding “verzorgende en zorgkunde” via de VDAB (stuk 6). Hierbij ontvangt zij geen inkomen wat nogmaals wijst op financiële afhankelijkheid.” Er kan ook op heden geen enkele afhankelijkheid blijken. Hoe dan ook, minstens was betrokkene niet ten laste van de referentiepersoon van in het land van herkomst en voorafgaand aan onderhavige aanvraag gezinshereniging. Het “ten laste” zijn van een familielid, verwijst naar een feitelijke situatie “die wordt gekenmerkt door de omstandigheid van het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie”, waarbij de noodzaak van materiële steun in het land van herkomst moet bestaan op het moment dat de aanvraag tot gezinshereniging wordt ingediend. (RvS, arrest Nr 260.508 dd. 19.08.2024). Bij een tewerkstelling in België voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging kan bezwaarlijk worden gesteld dat betrokkene als ten laste zou kunnen worden beschouwd.”

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekster betoogt, kan hierin niet worden gelezen dat de verweerder veronderstelt (zonder enige staving) dat zij een werkloosheidsuitkering heeft. De verweerder heeft louter vastgesteld dat de bewering van verzoeksters raadsman, dat zij geen enkel inkomen heeft tijdens haar opleiding 'Verzorgende en Zorgkundige', tegenstrijdig is met een brief van 15 januari 2025 die door diezelfde raadsman bij een eerder verzoekschrift werd voorgelegd. Met wederom de loutere bewering dat zij momenteel een studente is die onderhouden wordt door haar vader, toont de verzoekster niet aan dat de voormelde beoordeling blijk zou geven van onzorgvuldigheid of onredelijkheid. Bovendien betreft de beoordeling van verzoeksters situatie in België een overtollige motivering, nu de verweerder duidelijk heeft vastgesteld dat de verzoekster hoe dan ook niet heeft aangetoond dat zij ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst en voorafgaand aan onderhavige aanvraag gezinshereniging, hetgeen een voldoende determinerend motief uitmaakt om de verblijfsaanvraag op grond van artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet te weigeren. De kritiek tegen een overtollige motivering kan hoe dan ook niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Samengevat toont de verzoekster niet aan dat de verweerder onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft beslist om het verblijfsrecht van meer dan drie maanden te weigeren omdat de verzoekster niet heeft aangetoond reeds van in het land van herkomst en voorafgaand aan de aanvraag ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Een schending van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.4. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen geground middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE

